

quan pugui haverhi en el mon; prométem ser meva per poguer passar la vida tranquila com l'aygua, que corra per aquí, com els aucells en son niu y com tes cabres en la margenera.

Devant d'aquest santuari que l'amor ha escullit per altar y la poesia per casal, aquí ahont les floretes espargeixen sa fragancia incensant aquell altar, aquí mateix, digué la Palmira á son ayment, prometo ser teva, juro esser ta esposa encar que hagi de passar totes les penes pera alcanzarho.

III

En aquest moment un esbart d'aurenetas xisclejává per allí, tot plé d'abelles y papallóns voltavan les flors, les perdius acorriolades cantavan son cant matinal, mils aucells reflavan, ensemps un globo lluminós s'alsaba per la part d'Orient, il·luminant ab sos resplandents raigs la enamorada parella.

¿Creyeu que les aurenetes foren allí mogudes per son instint, penséu qu'eis papellons y abelles hi anaren pera recullir la essencia de les flors, que les perdius cantavan satisfetes per sortir de la menjada, que'ls aucells reflavan pera festejar á la aubada, qu'el sol sortí en virtut de sa ineludible lley?

No; hi acudiren al sentir aquell jurament, pera serne testimonis y exigirne en son día el compliment.

Lluís Torras.

OLOT

He fet una curta excursió á Olot y fins aquí no crech que ningú hi tingui res que dir.—Mes al visitar la famosa vila montanyenca he tingut una de les sorpreses més grans de la meva

vida, y aixó ja son figures d'un altre paner.—Jo m'pensába qu'Olot era una mena de *pessebre* natural, ab tot de pedres rodones cobertes de molsa, xaragalls d'aygua pera fer aquareles, salzaredes, vernedes y un pa d'herba tallat y pentinat com la barba d'un tenor maco. Quan sentia parlar de Olot, veyá quadros de marxant exportador, barretines á doijo, bous, vaques, en fi: una vila morta y sense aspiracions, com morts y apagats son els volcans que'l dodeijan de baluarts éberlats.—De mica en mica, s'anava confirmant aquesta forma de l'idea que jo m'feya d'Olot, per les obres que'ls pintors n'anavan exposant y en les que casi sempre abundavan les aygues clares, els verts d'una dura tendror, les pedres rodones cobertes de molsa y fins els bous y les vaques; de les barretines ni'n parlo, perque ja se suposa que may hi faltavan.

Desanimat per aquesta idea de país únicament bonich pera ferhi fontades ó estiuejarhi sense fer res, vaig acompanyar á n'en Morena més per amistat que per ganes de veurer aquella terra y's pot dir que vaig baixar de la tartana sense parar de fer el botet, com aquell que s'adona massa tart que s'ha deixat ensarronar. De Girona á les Planes ja m'anava agradant el paissatge, mes pensava jo qu'era prou llàstima qu'aquell terreno fos tant bonich pera acabar ab el dítxós *pessebre* d'Olot. De Les Planes á Olot, l'indignació de veurem en carruatge sense poder correr, me pòsaba unes ulleres de mal humor que tot m'ho feyan veurer enterbolit, lletx y vulgar.

Arribats al cim de l'interminable pujada, ja no vaig poguer enganyarme més, y de primer me vaig confessar á mi y després als altres que'l paysatge que s'oviraba era gros,